

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Ἄμα τῇ παραλαβῇ τῆς συνδρομῆς, ἀποσέλλεται δωρεάν τοῖς Συνδρομηταῖς τῆς «Ἀθηναϊδος» χρωματισμένη εἰκὼν.

Ἐν προηγουμένῳ ἡμῶν ἄρθρῳ περιεγράψαμεν τὴν ἠθικὴν κατάστασιν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ χριστιανισμοῦ. Εἰπομέν ἐκεῖ, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης μετέβαιεν ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἐξαχρειώσεως εἰς τὸ τῆς καταστροφῆς, καὶ ὅτι εἶχεν ἀνάγκη οὐ μόνον ἐξωτερικῆς ἀλλὰ καὶ ὑπερανθρώπου τινὸς συνδρομῆς καὶ τοιαύτην ἔδωκεν αὐτῇ ὁ χριστιανισμός. Διὰ τοῦ χριστιανισμοῦ δὲν ἐνόουμέν τὰ δόγματα ἐνὸς ἢ ἐτέρου κλάδου τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας οὐδὲ τὴν πορείαν πολλῶν καλουμένων χριστιανῶν, ἀλλ' αὐτὰς τὰς βάσεις τοῦ χριστιανισμοῦ, ὡς ἀποκαλύπτεται ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ, ἢ ἐφαρμογὴ τῶν ὁποίων καθιστᾷ χρήσιμον καὶ ἐντελὴ πάντα ἀσπαζόμενον αὐτάς.

Ὁ χριστιανισμὸς διδάσκει οὐχὶ κατὰ συμπέρασμα ὡς ἡ φιλοσοφία, ἀλλὰ θετικῶς καὶ ὡς ἔχων γνῶσιν τοῦ Θεοῦ ὑποδεικνύει δὲ αὐτὸν οὐχὶ ὡς φιλοσοφικὴν ἀρχὴν οὐδὲ ὡς ἐπιστημονικὴν ἀνάγκη, ἀλλ' ὡς πρὸς ὅσον λογικόν, ἐλεύθερον, αὐτῆς παρῆκτον, πάνσοφον, παντοδύναμον, πανάγαθον καὶ αἰώνιον προσελκύνον πρὸς ἑαυτὸ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ἔσωσεν ἐκ τῶν οἰκτρῶν συνεπειῶν τῆς πολυθείας καὶ τῆς εἰδωλολατρίας. Πρὸς δὲ ὑποδεικνύει ἡμῖν ὅτι καὶ ἡμεῖς δὲν εἰμεθα αὐτοφυῆ ὄντα, ἀλλὰ τέκνα τοῦ ἐνδόξου τουτοῦ καὶ παντοδυναμοῦ Θεοῦ. Ὅτι καὶ ἡμεῖς ἐσμεν ὡς καὶ αὐτὸς ἐλεύθεροι, ὑπεύθυνοι καὶ ἀθάνατοι, ὅπερ ἀνύφοι ἡμεῖς εἰς τὴν ὑψηλὴν ἡμῶν πνευματικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ εἰς τοιαύτην συναίσθησιν τῆς εὐγενούς ἡμῶν καταγωγῆς ὥστε νὰ περιφρονῶμεν τὴν κακίαν μᾶλλον ἢ ν' ἀποφεύγωμεν αὐτὴν ἐκ φόβου.

Ὁ χριστιανισμὸς ὑπέδειξεν ἡμῖν ὅχι μόνον τὴν ὑ-

παρξίν τοῦ Θεοῦ τῆς Γραφῆς καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ καταγωγὴν ἡμῶν, ἀλλ' ἀπεκάλυψε συγχρόνως καὶ τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ εἰς τὰς θείας αὐτοῦ ἐντολάς. Ὅτι δηλ. ὡς τέκνα τοιοῦτου Πατρὸς δεόν νὰ ζῶμεν ὡς ἀδελφοὶ σεβόμενοι τὰ δικαιώματα ἀλλήλων. Ὅθεν ἡ κατάργησις τῶν μονομαχιῶν καὶ θηριομαχιῶν, ἡ κατεύνασις τῆς ἀγριότητος καὶ ὀμότητος ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης, ὁ σεβασμὸς τῆς ζωῆς καὶ τιμῆς τοῦ αἰχμαλώτου, ἡ σύστασις διεθνούς ἐταιρίας τοῦ «Ἐρυθροῦ Σταυροῦ», ἧς τὰ μέλη δύνανται νὰ συνδράμωσι τὰ πάσχοντα μέλη ἀμφοτέρων τῶν διαμαχομένων μερῶν. Ὁ χριστιανισμὸς κατέστησε τὴν χειραφέτησιν τῶν δούλων ἀνάγκη καὶ τὴν σωματεμπορείαν διεθνὴς ἐγκλημα. Ἦδὲ δὲ ἐστεμμέναι κεφαλαὶ ὑπὸ τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ βασιλέως τοῦ Βελγίου ἱδρυσαν σύλλογον, σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶναι νὰ στρώσῃ τὴν Ἀφρικὴν διὰ λεωφόρων διερχόμενοι δι' αὐτῆς τῆς καρδίας αὐτῆς, νὰ συστήσῃ σταθμοὺς ἐμπορικοὺς καὶ βιομηχανικοὺς συνδεδεμένους διὰ τοῦ ηλεκτρικοῦ σύρματος μετ' ἀλλήλων καὶ μετὰ τῆς Εὐρώπης καὶ τέλος νὰ ἐκχριστιανίσῃ τοὺς ἀγρίους Ἀφρικανούς πρὸς ριζικὴν καταστροφὴν τῆς δουλείας. Εἰς τῶν ἡγεμόνων τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς ἡσπασθη ἡδὴ τὸν χριστιανισμὸν, ἐκήρυξε τὴν Κυριακὴν ὡς ἡμέραν ἀγίων καὶ ἐκήρυξε τὴν δουλείαν ὡς ἐγκλημα.

Ὁ χριστιανισμὸς ἐπανήγαγε τὴν ἰερότητα τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας, καταργήσας τὴν πολυγαμίαν καὶ ἀποκηρύξας τὸν παρά φύσιν ἔρωτα ὡς ἐγκλημα, κατέστησε δὲ τὴν οἰκίαν τοῦ πολίτου σεβαστὴν καὶ τὸ ἀσυλον ἀπαραβίαστον. Ἀνύψωσε τὴν ἐργατικὴν τάξιν, τὴν ἐντιμὸν καὶ ἰσχυρὰν, τὸ θεμέλιον καὶ τὸ ἠθικόμετρον πάσης κοινωνίας, ἐκ τῶν σπλάγγων τῆς ὁποίας ἐξῆλθον οἱ εὐεργέται τῆς γῆς καὶ οἱ εὐσεβεῖς ἡγέται τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος, οἱ ἱδρυταὶ τῶν φιλανθρωπικῶν καὶ θρησκευτικῶν καταστημάτων τῶν Νοσοκομείων, Πτωχοκομείων, Ὀρφανοτροφείων, Φρενοκομείων κ.λ., τῶν ἱεροποστολικῶν καὶ Βιβλικῶν

εταιριών, εἰς τὴν αὐτὴν ἑστίασιν, ναι, καὶ αὐτὸς ὁ Σωτὴρ. Ἐτίμησεν ἐπίσης τὴν γυναῖκα, ἥτις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ἀπαράγματος καὶ τὸ πρῶτον ὡς «παρὰ τὸν νόμον», ἀψώθησεν αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν τῶν προσώπων καὶ κατέστησεν αὐτὴν δεδαστὴν σύζυγον, ἀγαπητὴν ὡς ἀγαθὸς ἀγγελὸς κατὰ παντὸς περιπεσούσης. Ἐδωκεν ἡμῖν τοὺς Χρυσοστόμους, τοὺς Ἀργουστίνοους καὶ τοὺς λοιποὺς μεγάλους ἀνδρας, οἵτινες, κατὰ διακεκριμένον ἄγγελον συγγραφέα, ἐν γένει εἶχον εὐσεβεῖς μητέρας.

Ἐδωρήσατο ἡμῖν ὁ χριστιανισμὸς ἐλευθερίαν βασιζομένην ὄχι εἰς τὴν βούλησιν ἑνὸς ἢ καὶ πλειόνων ἀνθρώπων, ἀλλ' εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν δικαίων νόμων, ἀντικατέστησε τὴν φιλαυτίαν διὰ τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τὸ συμφέρον διὰ τῆς ἀγάπης καὶ ἀνύψωσε τὴν ἀρετὴν ἐκ τῶν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀγαθῶν πράξεων εἰς αὐτὰ τὰ ἐλαττήρια τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου.

Τέλος ὑπέδειξε ἡμῖν, ὅτι τὸ μέγιστον ἀγαθὸν δὲν εἶναι ὁ πατριωτισμὸς, ἀλλ' ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ, οὐδὲ ἡ ἀμιλλα τὸ μέγιστον ἐλαττήριον, ἀλλ' ἡ ἀγάπη διὸ καὶ ἡ στρατιὰ τῶν ἀγγέλων εὐηγγελίσασθαι τὴν γέννησιν τοῦ ἰδρυτοῦ τοῦ χριστιανισμοῦ ψάλλουσα «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Ὁ χριστιανισμὸς ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀνύψωσιν οὐχὶ μιᾶς φυλῆς ἢ μιᾶς γενεᾶς, ἀλλ' ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος ἀπανταχοῦ καὶ πάντοτε εἶναι καθολικὸς καὶ ἀποβλέπει εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον. Ἐπιδαψιλεύει τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ τοῖς πᾶσιν, ὥστε τὰς ἐλευθερίας, τὰ πρόνομια, τὸν πολιτισμὸν καὶ ἀπαντὰ τὰ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὰ χρεωστούμεν εἰς τὸν χριστιανισμὸν, τὴν θρησκείαν ἐκείνην, ἣν ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε πρὸς δόξαν αὐτοῦ καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν πάντων ἡμῶν.

Ο ΚΑΤΑΚΑΥΣΜΟΣ

[Συνήχεια καὶ τέλος].

29. Ὅτι κινεῖται καὶ ὅτι μένει ἀκίνητον ἐκ τοῦ κινήτου καὶ τοῦ ἀκινήτου, ὁ χρόνος ἐγγίζει δι' αὐτὸ ἀπειλητικὸς καὶ τρομερός.

30. Ὁφείλεις νὰ κατασκευάσῃς πλοῖον δυνατὸν, στερεὸν, καλῶς συνηρμοσμένον μετὰ δεσμῶν (α)· ἐκεῖ πρέπει νὰ ἐπιβῆς μετὰ τῶν ἐπτά σοφῶν (Richis) (β), ὡς ἀγιώτατε!

31. Καὶ θὰ κομίσῃς ἐπίσης ἐπὶ τοῦ πλοίου τούτου ὅλα τὰ σπέρματα (γ) ὡς ἀλλοτὲ ἐδηλώθησαν ὑπὸ τῶν δις γεννηθέντων ἀνθρώπων τῶν Βραχμῶν (δ), ὅπως διατηρηθῶσιν ἐκεῖ ἐπὶ πόλιν.

(α) «Ποίησον οὖν σεαυτῷ κιβωτὸν ἐκ ξύλων τετραγώνων.» (Γεν. 5', 44).

(β) «Ἐπιστεύσεις δὲ εἰς τὴν κιβωτὸν σὺ καὶ οἱ υἱοὶ σου καὶ ἡ γυνὴ σου καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν μετὰ σοῦ.» (αὐτόθ. 18.) οἱ πάντες ἦσαν ἐπτά μετὰ τοῦ Νῶε.

(γ) «Σὺ δὲ λήψαι σεαυτῷ ἀπὸ πάντων τῶν βρωμάτων, ἃ ἐδῶθε καὶ συναΐξεις πρὸς σεαυτὸν.» (αὐτόθ. 21).

(δ) Αἱ παρ' Ἰνδοῦ τρεῖς τάξεις, οἱ Βραχμᾶνες, οἱ Ξα-

32. Καὶ ὦν ἐπὶ τοῦ πλοίου τούτου μετ' ἰδῆς ἐρχόμενον πρὸς σέ, ὃ προσφιλέστατον τῶν υἱῶν! Ὁὲ πλησιάσει εἰς σέ, ἔχων κέρως ἐπὶ τῷ κεφάλῳ, ἐξ οὗ θὰ με ἀναγνωρίσῃς!

33. Ἴδου ὅτι ὀφείλεις νὰ πράξῃς χάριτες ἀναχωρῶν. Τὰ μεγάλα ὕδατα δὲν δύνανται νὰ ὑψώθωσι χωρὶς ἐμοῦ.

34. Ἀλλὰ μὴ θέσης ἐν ἀμφιβολίᾳ τοῦ λόγου μου, ὃ ὑψίστε! Ὁὲ πράξω ὡς με διατάξας, ἀπεκρίνατο ὁ Μανοῦς εἰς τὸν ἰχθύν.

35. Ἀπῆλθεν ἐκάτερος πρὸς τὸ μέρος, πρὸς δ ἤρρεσκεν αὐτῷ, ἀφοῦ ἀπεχαιρέτισαν ἀλλήλους. Ἐπειτα ὁ Μανοῦς, ὃ μέγα βασιλεῦ, ὡς διατάχθη ὑπὸ τοῦ ἰχθύος,

36. Συναγαγὼν πᾶν σπέρμα μεθ' ἐαυτοῦ ἤρξατο νὰ πλέῃ ἐπὶ τοῦ Ὀκεανοῦ τρομερῶς ὑψωθέντος, ἐντὸς ὠραίου πλοίου (α), ὃ δαμαστὰ τῶν πολεμίων!

37. Καὶ ὁ Μανοῦς ἐνεθυμήθη τὸν ἰχθύν καὶ ὁ ἰχθὺς γνωρίσας τὴν σκέψιν ταύτην (β), ὃ νικητὰ τῶν πολεμίων πόλεων, παρουσιάσθη ἀμέσως ἔχων τὸ κέρας, ὃ ἀριστε τῶν υἱῶν τοῦ Βαράτα.

38. Ὁ Μανοῦς ἰδὼν τὸν ἰχθύν, ὃ ἡγεμῶν τῶν ἀπογόνων τοῦ Μανοῦ! πλέοντα ἐν τοῖς μεγάλοις ὕδασι τοῦ Ὀκεανοῦ, φέροντα κέρας καὶ ἔχοντα τὴν μορφήν, ἣν προσέειπε,

39. Τότε ὁ Μανοῦς προτέδρασε σχοινίον εἰς τὸ κέρας, ὅπερ ὁ ἰχθὺς ἔφερεν ἐν τῇ κεφαλῇ, ὃ ἡγεμῶν τῶν ἀπογόνων τοῦ Μανοῦ!

40. Ὁ ἰχθὺς προσδέθεις διὰ τοῦ σχοινίου τούτου, ὃ νικητὰ τῶν πόλεων τῶν πολεμίων! ἔσυρε μετὰ μεγάλης ταχύτητος τὸ πλοῖον ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ Ὀκεανοῦ.

41. Ὁ ἄρχων τῶν ἀνθρώπων διέπλευσεν οὕτως ἐπὶ τοῦ πλοίου του τὴν θάλασσαν, ἥτις ἦτο ὡς χορεύουσα μετὰ τῶν κινουμένων κυμάτων καὶ ὡς μαινομένη μετὰ τῶν ὑδάτων της.

42. Βασανιζόμενον ἐκ τῶν βιαιῶν κυμάτων τὸ πλοῖον ἐκλονίζετο ἐκ τῶν μεγάλων κλυδῶνων, ἐκλονίζετο ὡς γυνὴ μεθύουσα.

43. Οὔτε ἡ γῆ, οὔτε τοῦ οὐρανοῦ αἱ χώραι, οὔτε τὸ ἐν αὐτοῖς διάστημα ἦταν πλέον ὄρατὰ (γ), τὸ πᾶν ἦσαν ὕδατα, τὸ διάστημα καὶ ὁ οὐρανὸς, ὃ ἄρχον τῶν ἀνθρώπων!

44. Ἐν μέσῳ τῶν οὕτω πνιγόμενων ἀνθρώπων, ὃ

τραὶ καὶ οἱ Βασιεῖς δυνάμεναι ν' ἀναγνώσκωσι τὰ ἱερά βιβλία καὶ νὰ μετέχωσι τῶν θυσιῶν, λέγονται ὅτι γεννῶνται δις, τουτέστιν ἀναγεννῶνται.

(α) «Καὶ ἐπληθύνθη τὸ ὕδωρ καὶ ἐπῆρε τὴν κιβωτὸν καὶ ὑψώθη ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἐπεκράτει τὸ ὕδωρ καὶ ἐπληθύνθη τὸ σφόδρα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐπεφέρθη ἡ κιβωτὸς ἐπ' ἀνω τοῦ ὕδατος.» (Γεν. 7', 17, 18.)

(β) Καὶ ἐμνήσθη ὁ Θεὸς τοῦ Νῶε.» (αὐτόθ. η', 1.)

(γ) «Τὸ δὲ ὕδωρ ἐπεκράτει σφόδρα σφόδρως ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπεκάλυψε πάντα τὰ ὄρη τὰ ὑψηλά.» (Γεν. 7', 19.)

ἄρχον τῶν τέκνων τοῦ Βαράτα, ἐφαίνοντο οἱ ἐπτά ἄγιοι καὶ ὁ Μανοῦς, καὶ ὁ ἰχθὺς (α).

45. Τοιουτοτρόπως, ὃ βασιλεῦ, ὁ ἰχθὺς οὗτος ἔκαμε τὸ πλοῖον τούτο νὰ πλέῃ πολλὰς σειρὰς ἐτῶν χωρὶς νὰ κουρασθῇ, ἐν τῇ πλησμῶν τῶν ὑδάτων.

46. Ἐπειτα ἐκεῖ ὅπου τὸ Ἰμαβάν (τὰ Ἰμαλάου) ὑψοῖ τὴν ὑψηλοτάτην αὐτοῦ κορυφὴν, ὃ ἡγεμῶν τῶν τέκνων τοῦ Βαράτα! ἐκεῖ ὁ ἰχθὺς ἔσυρε τὸ πλοῖον (β).

47. Καὶ τότε ὁ ἰχθὺς ὠμίλησεν οὕτως πρὸς τοὺς ἄγιους (Richis) μειδιῶν ἀπροσδέχαστα γέλωτος τὸ πλοῖον τούτο ἐν τῇ κυρφῇ ταύτῃ τοῦ Ἰμαβάν.

48. Τὸ πλοῖον ἀμέσως προσέβη ὑπὸ τῶν ἁγίων (Richis) ἐν τῇ κορυφῇ τοῦ Ἰμαβάν ἀφοῦ ἤκουσαν τοὺς λόγους τοῦ ἰχθύος, ὃ ἡγεμῶν τῶν τέκνων τοῦ Βαράτα.

49. Ἴδου διὰ τί ἡ κορυφὴ αὕτη ὑψηλοτάτη τοῦ Ἰμαβάν, ὠνομάσθη *NauBandhhanan* (δεσμὸς τῆς νεῶς), ὅπερ ὄνομα φέρει καὶ τὴν σημερινὴν ἐπὶ τὸν ἄρχον τῶν τέκνων τοῦ Βαράτα!

50. Τότε ὁ χαρίεις ἰχθὺς, τὸ βλέμμα ἔχων ἀκίνητον ὠμίλησεν ὡς ἐξῆς εἰς τοὺς ἄγιους (Richis) «ἐγὼ εἰμι ὁ Βραχμᾶς, ὁ προπάτωρ πάντων τῶν κτισμάτων οὐδὲν ὄν εἶνε ἀνώτερον ἐμοῦ.

51. Ἄγχο τὴν μορφήν ὅπως ἤλθον νὰ σώσω ὑμᾶς ἐκ τῶν φρικαλεοτήτων τοῦ θανάτου. Ἐκ τοῦ Μανοῦ πρέπει νὰ γεννηθῶσι τώρα πάντα τὰ κτίσματα μετὰ τῶν θεῶν, τῶν δαιμόνων καὶ τῶν ἀνθρώπων (γ).

52. Πρέπει ν' ἀναδημιουργήσῃς πάντα τοὺς κόσμους, πᾶν ὅ,τι κινεῖται καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν κινεῖται καὶ μόνον δι' ἀφοσιώσεως, δι' ἀσκίσεων ἐκτάκτων θὰ πληρωθῇ ὅ,τι ἀγγέλλω.

53. Ἐκ τῆς ἀγάπης μου ἡ τῶν ὄντων δημιουργία δὲν θὰ πέσῃ εἰς τὴν σύγχυσιν». Οὕτως ὁμιλήσας ὁ ἰχθὺς ἐγένετο ἀμέσως ἀφανής.

54. Ἄλλ' ὁ Μανοῦς βιασθεὶς νὰ δημιουργήσῃ τὰ ὄντα περιεπλάκη καὶ ἀμέσως ἔκαμεν αὐστηρὰν μετάνοιαν.

55. Πλήρης μεταμελείας ἄρχεται ὕστερον νὰ δημιουργήσῃ πάντα τὰ ὄντα· ἐδημιούργει αὐτὰ ἀμέσως ὡς ἐμελλον νὰ εἶνε.

56. Τοιαύτη εἶνε ἡ ἀρχαία καὶ ἐνδοξὸς αὕτη ἱστορία φέρουσα τὸ ὄνομα, ἱστορία τοῦ ἰχθύος, διηγουμένη ὑπ' ἐμοῦ καὶ ἐξαλείφουσα πάσας τὰς ἀμαρτίας.

57. Ὁ ἀκούων πάντοτε τὴν ἱστορίαν τῶν δοξῶν τοῦ Μανοῦ (ἐπὶ τῆς θάλασσης), οὕτως χαίρων ἐν τῇ τελείᾳ καταστάσει τῶν πραγμάτων θὰ εἰσελθῇ εἰς τὸν οὐράνιον κόσμον.

Ἐάν ἐν παραλληλισμῷ θέσωμεν, λέγει ὁ συγγραφεὺς, παρ' οὗ ἐλάβομεν τ' ἀνωτέρω, πρῶτον τῆς Γενέσεως πρὸς τὴν διήγησιν ταύτην τῶν Ἰνδῶν, δὲν

(α) «Καὶ κατελείφθη μόνος Νῶε καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ Κιβωτῷ.» (αὐτόθ. 23).

(β) «Καὶ ἐκάθισεν ἡ Κιβωτὸς... ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ ἄραράτ» (αὐτόθ. η', 4).

(γ) «Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς.» (Γεν. 1', 1).

πιστεύομεν, ὅτι ὁ Ἰνδὸς συγγραφεὺς ἐδάνεισε ταύτην εἰς τὸν Μωϋσέα· διότι ἡ Μαχαβαράτα εἶνε πιθανῶς σύγχρονος τοῦ Μωϋσέως, ἂν μὴ προτέρα αὐτοῦ· ἀλλὰ πιστεύομεν, ὅτι αἱ συμπτώσεις αὗται προέρχονται ἐκ τούτου, ὅτι οἱ δύο συγγραφεῖς τῆς Γενέσεως καὶ τῆς Μαχαβαράτας ἠντλησαν ἐκ τῶν αὐτῶν πηγῶν, ἐκ τῶν ἀρχικῶν παραδόσεων. Ὁ Μωϋσῆς εἶνε τοῦ Βυάσα ἡ τοῦ Ἰνδοῦ συμπληρωτὸ ἀνώτερος, διότι ἠντλησεν ἐκ πηγῶν καθαρῶν, ἦτο δὲ πρὸς τούτους καὶ θεόπνευστος. Καὶ ταῦτα μὲν λέγει ὁ συγγραφεὺς, ἐξ οὗ παρελάβομεν τ' ἀνωτέρω, ἡμεῖς δὲ προστιθέμεθα, ὅτι ἡ διήγησις τῆς Γενέσεως εἶναι πολλῶ ἀπλουστερα καὶ ὑψηλοτέρα ἢ ἡ μυθώδης καὶ γελοία διήγησις τῆς Μαχαβαράτας.

ΚΩΝΣΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΣ.

ΠΑΙΔΙΟΝ ΑΣΙΟΘΑΥΜΑΣΤΟΝ

Ἐν ἔτει 1721 ἐγεννήθη ἐν τῇ Γερμανικῇ πόλει Λυβέκη (Lubeck) παιδίον, ὅπερ διὰ τὴν μεγίστην αὐτοῦ διανοητικὴν δυνάμιν ἐξεπλήξε τὸν κόσμον. Τὸ διάσημον τούτο παιδίον ὠνομάζετο Χριστιανὸς Heinkel. Πολὺ δὲ δικαίως ἐθεωρήθη τέρας τῆς φύσεως ἐν τῇ κυριαρχείᾳ· διότι καὶ ἄλλοι ἔσχον πρόωρον ἀνάπτυξιν, ἀλλ' οὐχὶ ἐν τοσοῦτῳ μικρᾷ ἡλικίᾳ· ἐπειδὴ ὁ Χριστιανὸς Heinkel ὀκτὼ μῶν ὠμίλει· δώδεκα μῶν ἔγνωριζε τὰ κυριώτατα συμβάντα τῆς Πεντατεύχου· δέκα καὶ τριῶν μῶν ἔγνωριζε τὴν ἱστορίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ δεκατεσσάρων τὴν τῆς Καινῆς Διαθήκης· ὅτε ἐγένετο εἰς ἡλικίαν δύο ἐτῶν καὶ ἡμίσεως ἀπεκρίνετο εἰς τὰ κυριώτερα ζητήματα τῆς Γεωγραφίας καὶ τῆς ἀρχαίας καὶ νεωτέρας ἱστορίας. Μετ' ὀλίγον ἐκτὸς τῆς γερμανικῆς, ἥτις ἦτο ἡ μητρικὴ του γλῶσσα, ὠμίλει τὴν λατινικὴν καὶ τὴν γαλλικὴν μετὰ μεγάλης εὐκολίας. Πρὶν ἢ γεινῆ τετραετῆς ἐγνώριζε τὰς γενεαλογίας τῶν πρώτων οἰκογενειῶν τῆς Εὐρώπης.

Τὸ τέρας τούτο τῆς φύσεως, ὁ Χριστιανὸς Heinkel, ἐγεννήθη μόνον ἵνα δευθῆ εἰς τὸν κόσμον· κράσιν ἀσθενικὴν καὶ ἀδύνατον ἔχων εἰσεῖε πᾶσαν ἄλλην τροφήν ἐκτὸς τοῦ γάλακτος τῆς τροφοῦ του. Ἐπαυσε νὰ θηλάζῃ ὀλίγους μῶνας πρὸ τοῦ θανάτου του, συμβάντος ἐκ συμφορῆς ἀσθενείας. Ἀπέθανε τῷ 1725, ἤσας τεσσαρὰ ἐπὶ καὶ ὀλίγους μῶνας.

Ἐδύνατο νὰ ἀμφιβάλῃ περὶ τῆς ἀληθείας τοιαύτης πρόωρου διανοητικῆς ἀναπτύξεως, ἐὰν μὴ ἐβεβαιούθη ὑπὸ μαρτυρῶν αὐστηρῶν καὶ ἀξίων πίστεως. Τὸν βίον τοῦ Χριστιανοῦ συνέγραψεν ὁ παιδαγωγὸς αὐτοῦ Schoeneich.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

* * * Φοβούμαι τὸν Θεόν, ἔλεγε φρόνιμός τις ἀνθρώπος, καὶ μετὰ τὸν Θεόν δὲν φοβούμαι ἢ ἐκείνον ὅστις δὲν φοβεῖται αὐτόν.

* * * Ἡ πιστότης εἶναι ἡ χρηστότης τῆς καρδίας.

* * * Ἐν μὲν τῇ εὐτυχίᾳ σου ἀπόικτα φίλους, ἐν δὲ τῇ δυστυχίᾳ δοκίμαζε αὐτούς.

Ὁ ἀνδριάνς τοῦ ΘΙΕΡΣΟΥ ἐν Ναυπλίῳ.

Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΘΙΕΡΣΟΥ ΕΝ ΝΑΝΣΗ:

Ὁ ὠραίος οὗτος ἀνδριάνς, ὁ πρὸς τιμὴν τοῦ Θιέρσου στήθεϊς ἐν τῇ πλατεῖα τοῦ Σιδηροδρόμου τῆς πόλεως Νανσῆς, τῇ 3 Ἀυγούστου 1879, ἐχύθη ἐν Παρισίοις. Ἐξ ὀρειγάλκου φλωρεντινοῦ συνιστάμενος ἔχει ὕψους 3 μέτρων καὶ 60 0/0. Ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας παρίσταται ὄρθιος, μετὰ σταυροειδούς ἐνδύματός (σουρτουκού), τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐλαφρῶς ἐκτεινούμενης καὶ τῶν τελευταίων δακτύλων συνεπτυγμένων, ὡς συνήθως συνεθίζε γὰ εἶνε. Ἡ ὁμοίότης εἶνε μεγίστη, ἀν καὶ ἐλλείπουσι τὰ δίοπτρα, ἅτινα μεταβάλλουσι τὴν ἐκφρασὴν τῆς φυσιογνωμίας. Ἡ ἀριστερὰ χεὶρ κρατεῖ κύλινδρον ἡμικλειστόν, ἐφ' οὗ εἶνε ἐγκεχαραγμέναι αἱ λέξεις «*Συνθήκη τῆς εἰρήνης τοῦ 1871*».

Τὸ κρηπίδωμα εἶνε λίθου ἐκ τοῦ ὄρους Ἰούρξ, καὶ ἔχει 5 μέτρων ὕψος. Ἐπὶ τῶν τεσσάρων πλευρῶν τῆς κορωνίδος ὑπάρχουσι σημάτᾳ ἐνοπλᾶ τεσσάρων νομῶν τῆς Γαλλίας, οἵτινες πρῶτοι ἐνεγράφησαν διὰ τὴν ἔγερσιν τοῦ ἀνδριάντος. Κοσμητικὰ ἐκ φύλλων δρυὸς καὶ δάφνης κρέμανται ἐκ τῶν σημάτων. Ἐπὶ τῆς κυρίας προτόψεως τοῦ ἀνδριάντος ὑπάρχει ἀλληγορικὴ ἐξ ὀρειγάλκου εἰκὼν εἰκονίζουσα τὴν Ἱστορίαν γράφουσαν τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐλευθερώσεως τοῦ ἐδάφους 4 Ἀυγούστου 1873. Κάτωθεν δὲ αἱ ἐξῆς λέξεις χρυσοῖς γράμμασιν.

A. Thiers, le libérateur du territoire.

A. Θιέρσω, τῷ ἐλευθερωτῇ τοῦ ἐδάφους.

Τὸ ἀγάλμα εἶνε ἔργον τοῦ Ζ. Γυλθέρτου γλύπτου, ὁστις ἔφημιόθη διὰ τοῦτο. Τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐγκαινιάσεως τοῦ ἀγάλματος ἡ τῶν ἀποκλυπτῶν αὐτοῦ ἐγένοντο μεγάλαί ἐορταὶ ὑπὸ τῆς πόλεως Νανσῆς. Ἡ κορὴ Θιέρσου καὶ ἡ δεσποινὶς *Dusur* ἦσαν παρόνται· ἡ δὲ νεολαία τῆς πόλεως προτήνεγκεν αὐτῇ μεγάλου πρεπῆ ἐκ χρυσοῦ στέφανον σχηματίζοντά δύο φοίνικας ἡνωμένους, τὸν μὲν ἐκ δάφνης, τὸν δὲ ἐκ δρυὸς.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΗ ΕΥΓΛΩΤΤΙΑ

Συνήγορός τις συνηγορῶν ἐν τῇ πταισματοδικεῖῳ ἐπεράτωσε τὴν ὁμιλίαν του διὰ τοῦ ἐξῆς περιεχοῦ ἐπιλόγου.

«*Οὐτῶ, κύριοι, ἐρχόμεθα νὰ ζητήσωμεν παρ' ὑμῶν δικαιοσύνην διὰ τὴν αἰματηροτάτην προσβολήν. Μᾶς ἐκτύπησαν. . . . Ποῦ; Ἐάν ἡμεθεῖς ποιηταί, δὲ ἐλέγομεν ὑμῖν, ὅτι ἐκεραυνοβολήθημεν ἐπὶ τῆς διπλῆς κορυφῆς· ἐάν ἡμεθεῖς γεωγράφοι, δὲ παρεπονούμεθα, ὅτι ἐπληρώθημεν ἐν τῷ ἀήμισφαιρίῳ· ἐάν ἡμεθεῖς φιλόσοφοι, δὲ εἰδεικνύομεν ὑμῖν, ὅτι προσεβλήθημεν ἐκ τῶν αὐστέρων· ἐάν ἡμεθεῖς παικταί, δὲ ἐβεβαιούμεν ὑμᾶς, ὅτι ἔδωκαν ἡμῖν ἐν ἀτροῦ ἐπὶ τοῦ ἀάστρου πικρα*» (μπαστούνι)· ἐάν ἡμεθεῖς βιβλιόφιλοι, δὲ ἐκάμνομεν νὰ βλέπτε, ὅτι ἐβλάθημεν ἐπὶ τῆς ἀόπισθιας σελίδος· ἐάν ἡμεθεῖς νομισματολόγοι, δὲ ἀπεδεικνύομεν ὑμῖν, ὅτι

ἐκακοποιήθημεν ἐν τῇ ἀόπισθια ὄψει τοῦ νημίσματος· ἐάν ἡμεθεῖς στρατηγοί, δὲ ὑπεστηρίζομεν, ὅτι προσεβλήθημεν ἐν τῇ ἀόπισθοφυλακῇ· ἐάν ἡμεθεῖς ἀρχιτέκτονες, δὲ ἐξηγοῦμεθα, ὑμῖν ὅτι ἐβλάθημεν εἰς τὸ ἀντιθετὸν τῆς προσόψεως· ἐάν ἡμεθεῖς ἀμαζήλαται, δὲ διεβεβαιούμεν ὑμᾶς, ὅτι ὑπέστημεν συγκρούσιν εἰς τὰ ἀόπισθεν· ἐάν ἡμεθεῖς ἀλλαντοπῶλαι, δὲ ὁμολοχοῦμεν, ὅτι ἐλάβομεν κόνδυλον ἐπὶ τοῦ ἀξίγγιου» (λαρδί)· ἐάν ἡμεθεῖς ὀπλοπῶλαι, δὲ ἐπεκαλούμεθα μάρτυρας, ὅτι προσεβλήθημεν ἐν τῇ ἀκτῆρὶ τῆς οὐράς» (τῷ κοντακίῳ)· τέλος, ἐάν ἡμεθεῖς ἀπτρονόμοι, δὲ ὡ-

Σὺρ Φραγγίσκος Βυάττ Τρυσκόττ. Ἀρχὸς Δήμαρχος.

μολογοῦμεν ὅτι ἐμαστιγώθημεν ἐν ἀπλήρει σελίνῃ». Ἀλλὰ δὲν εἰμεθα ἡ ἀπλοὶ πολῖται ἀνευ ἀξιώσεων καὶ ῥητορικῆς τέχνης. Ὅα εἰπωμεν λοιπὸν ὑμῖν ἀπλούστατα, ὅτι ἐλάβομεν λάκτισμα ἐν τῷ δεκάτῳ ἐβδόμῳ γράμματι τοῦ (Γαλλικοῦ) ἀλφαβήτου».

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤῶΝ ΙΣΠΑΝΩΝ

Ὁ περικλεῆς Σατωβριάνδος ἰδοῦ πῶς περιγράφει τὸν χαρακτήρα τοῦ τόσον ἱπποτικῆς ἔθνους τῶν Ἰσπανῶν. «*Δὲν παρατηρεῖ τις παρὰ τῷ ἔθνει τούτῳ οὐδένα τῶν δουλικῶν ἐκείνων τρόπων, οὐδεμίαν τῶν περιπατορῶν ἐκείνων τοῦ λόγου, αἵτινες ἀγγέλλουσι*

χαμέπειαν σκέψαν και διαφθοράν τῆς ψυχῆς. Ἡ γλώσσα τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ χωρικοῦ εἶνε ἡ αὐτὴ ὁ χαιρετισμὸς ὁ αὐτός· αἱ φιλοφρονήσεις, αἱ συνήθειαι, τὰ ἔθιμα εἶνε τὰ αὐτά. Ὅσον ἡ πίστις καὶ ἡ γενναϊότης τοῦ λαοῦ τούτου πρὸς τοὺς ξένους εἶνε ἀνευ ὀρίων, τοσοῦτον ἡ ἐκδίκησις αὐτοῦ εἶνε τρομερὰ, ὅταν προδίδηται. Ἐχὼν θάρρος ἥρωϊκόν, ὑπομονὴν ἐν πᾶσι τοῖς δεινοῖς, ἀδύνατος νὰ υποχωρῇ εἰς τὴν δυστυχίαν, πρέπει ἢ νὰ δαμάσῃ ἢ νὰ κατακόπηται. Ἐχει ὀλίγον πνεῦμα, ἀλλὰ τὰ ἐξημμένα πάθη ἀντικαθιστῶσι τὸ φῶς ἐκεῖνο, ὅπερ προέρχεται ἐκ τῆς λεπτότητος καὶ τῶν πολλῶν ιδεῶν. Ἰσπανὸς ὅστις διέρχεται τὴν ἡμέραν χωρὶς ὀμιλίας, ὅστις οὐδὲν εἶδεν, ὅστις δὲν φροντίζει ἂν μὴ εἶδε μηδὲν, ὅστις οὐδὲν ἀνέγνω, οὐδεμίαν σύγκρισιν ἐποίησατο, θὰ εὕρῃ ἐν τῷ μεγαλείῳ τῶν ἀποφάσεων του τὸ ἀναγκαῖον καταφύγιον ἐπελθούσης τῆς δυστυχίας».

ΥΪΚΗ ΣΤΟΡΗ

Ἐπειδὴ ὑπάρχουσι τινες συστέλλομενοι ἢ ἀναγνωρίζουσι τοὺς γόνεις των, καθὼ πένητας ἢ εὐτελῶς βιούντας, διὰ τοῦτο δημοσιεύομεν τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Τέλτσον.

Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦν ἀπλοῦς χωρικός καὶ κάπως ὁμοιάζων τοῖς σήμερον ὑφ' ἡμῶν καλουμένοις «Φίλους», προσῆλθεν εἰς ἡν οἰκίαν ὁ υἱὸς του διέμενε καὶ ἠρώτησεν ἂν ὁ Ἰω. Τέλτσον ἦν οἰκιδὸς ἀλλ' ὁ ὑπῆρθε ἄριστος ἐπὶ τῇ δόξῃ ἀναίδεια αὐτοῦ, τὸν ἐδίωξεν ἀλλ' οὐκ ἦτον ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀκούσας, ἔσωθεν τὴν πατρῶαν φωνὴν ἀντὶ, ἐπαφελόμενος ἐκ τῆς παρυσιασθείσης αὐτῷ ευκαιρίας νὰ ἐξέλθῃ καὶ εἰσαγαγῇ τὸν πατέρα του ἰδιαιτέρως, ἔτρεξεν ἐξω κραυγῶν ἐνώπιον τῶν ἐκπλαγέντων ὑπηρετῶν του, «Εἶπα ὁ ἀγαπητός μου πατὴρ» καὶ γονυπετήσας ἐμπροσθεν αὐτοῦ ἠτήσατο τὴν εὐλογίαν του.

ΦΕΡΕ ΕΝ ΜΕΙΔΙΑΜΑ

Πότερον προτιμᾶς, νὰ μειδιάς καθίστων ἄλλους εὐδαίμονας ἢ νὰ σκυθρωπάζης καὶ πάντες οἱ περὶ σὲ ἢ ἀδημονῶσι; Δύνασαι νὰ ζῆς τόσον τερπνῶς ὡς νὰ ἐτύγχανες ἐν μέσῳ ὠραίων ἀνθέων καὶ κελαδούντων πτηνῶν, ὅσον καὶ ἀηδῶς ὡς νὰ ἦσο ἐπὶ τῆς ἰλῦος περὶξ ὀμίχλης καὶ βατράχων. Ἐὰν δεῖξῃς χαρίεν πρόσωπον καὶ εὐμενῆ καρδίαν, λέγων συνάμα λόγους γλυκεῖς, προξενεῖς εὐδαιμονίαν ἀνυπολόγιστον, τούναντίον ὅμως διὰ βλοσυρῶν βλεμμάτων, σκληρῶν λόγων, καὶ χαρὰς ὀργίλου, καθίστᾳς ἀνυποφόρος πολλοὺς δυστυχεῖς. Πότερον λοιπὸν θέλεις πράξει; Βεβαίως τὸ νὰ ἔχῃς ἰκαρὸν πρόσωπον, ἢ ἀκτινοβολῇ ἡ χαρὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σου, ἢ δὲ ἀγάπη νὰ λάμπῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου σου. Ἡ ἐξ ἀγαθοεργίας καὶ εὐαρεσκείας ἀπορρέουσα εὐχαρίστησις εἶνε ἡ μεγαλύτερα πατῶν, καὶ ταύτην δύναται τις νὰ αἰτθανῇ

ὅταν νύκτωρ ἀναπαύηται τὴν πρωΐαν, ἐγείρηται καὶ τὴν ἡμέραν, ἐνασχολῆται εἰς τὰ ἡμερήσια ἔργα του.

ΤΑ ΔΑΝΕΙΖΟΜΕΝΑ ΑΛΛ' ΟΥ ΔΙΔΟΜΕΝΑ

Τέκνα, συγγενεῖς, φίλοι, τιμῆ, οἰκία, γαῖα, χαρίσματα, τὰ ἀγαθὰ τῆς οὐσεως καὶ τῆς τύχης καὶ αὐτῆς προσέτι τῆς χάριτος, ταῦτα πάντα ἀπλῶς καὶ μόνον δανεῖονται εἰς ἡμᾶς, δυστυχῆμα δὲ εἶναι νὰ φανταζώμεθα, ὅτι ταῦτα δίδονται, ἐφ' ὧ καὶ ταραττόμεθα ὅταν τὸ δάνειον ἐξοφλῆται. Ἀπλοῦ ὑπηρετῆ γονόμενοι θεωροῦμεν ἑαυτοὺς δεσποτάς, λησμονοῦντες, ὅτι ἐκάστῳ ἡμῶν ποτὲ ῥηθήσεται «Δὸς λόγον τῆς ὑπηρεσίας σου, καθότι ἐνδεχόμενον νὰ παυθῆς τῆς θέσεως τοῦ ὑπηρετοῦ.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

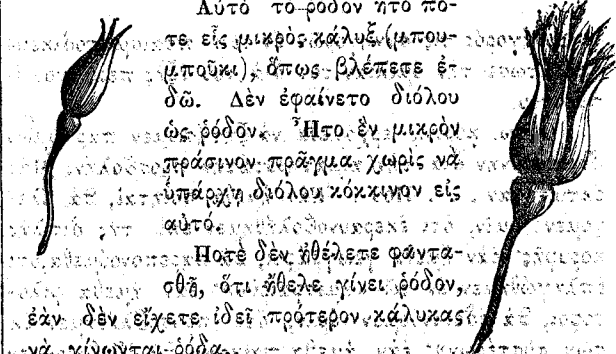
ΜΕΡΟΣ Α. — ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. Γ.

Πὸς ἔργον τὰ ἄρθα.

Ἐὰν ἀγαπᾶτε τὰ ἄρθα, θὰ ἐπιθυμῆτε βεβαίως νὰ μάθητε καὶ ὅσα εἶναι δυνατόν νὰ ἠξεύρητε περὶ αὐτῶν ἀπαράλλακτα ὅπως ἐπιθυμοῦμεν νὰ μαθάνωμεν καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶμεν ὅπως ἐπίσης φροντίζομεν νὰ μαθάνωμεν ὅτι εἶναι δυνατόν καὶ διὰ τοὺς ἀγαπητοὺς φίλους μας. Οὕτω λοιπὸν καὶ σεις, ἐὰν ἀγαπᾶτε τὰ ἄρθα, ὡς προείπον, θὰ εὐχαριστήσθε νὰ μάθητε ὅτι ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ περὶ αὐτῶν.

Πηγαίνετε εἰς τὸν κῆπον καὶ βλέπετε μεταξύ ὄλων ἐκεῖ τῶν ἀνθέων μέγα τι ἄρθον. Κυττάξετέ το καὶ ἰδέτε πόσα κόκκινα φύλλα ὑπάρχουσιν εἰς αὐτὸ ἡνωμένα. Ἀλλὰ πὸς εὐρέθη τὸ ἄρθον ἐκεῖνο ἐκεῖ; Αὐτὸ εἶναι ἀπλοῦστατον πράγμα. — θὰ μοῦ εἰπῆτε ἴσως, — ἐφύτρωσε καὶ ἠῆξεν. Τὴν ἰδέαν ταύτην τῶν παιδίων ἔχουσι καὶ πολλοὶ ἠλικιωμένοι ἄνθρωποι. Ἀλλὰ τί εἶναι αὐξήσις; Γνωρίζετε πὸς ἐν ἄρθον αὐξάνει, ἐγὼ θὰ σᾶς εἰπῶ, τῶρα περὶ τοῦ ἄρθου.

Αὐτὸ τὸ ῥόδον ἦτό ποτε εἰς μικρὸν κάλυξ (μπομπάκι), ὅπως βλέπετε ἐν ὀπίσθῳ. Δὲν ἐφαίνετο διόλου ὡς ῥόδον. Ἦτο ἐν μικρῶν πράσινα πράγμα χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ διόλου κόκκινον εἰς αὐτό. Ποτὲ δὲν ἠθέλετε φαντασθῆ, ὅτι ἠθέλε γίνεαι ῥόδον, ἐὰν δὲν εἶχατε ἰδεῖ πρότερον κάλυκας, καὶ νὰ γίνωνται ῥόδα.

Ὁ μικρὸς κάλυξ τοῦ ῥόδου αὐξάνει ὀλογὲν καθ' ἑκάστην. Ἐπειτα ἀρχίζει ν' ἀνοίγῃ, ὅπως εἰκονίζεται ἐδῶ, καὶ μετ' ὀλίγον βλέπετε τὰ κόκκινα φύλλα τοῦ ἄρθου, ἀλλ' ἐντελῶς συνεπτυγμένα. Κατόπιν ἀπλώνει

τὰ φύλλα ταῦτα, καὶ ἰδοὺ τῶρα παρατηρεῖτε ἐντελῶς ἠνεωγμένον τὸ ἄρθον.

Ἐνταῦθα παριστάνεται ἡ εἰκὼν ῥόδου ἠνεωγμένου. Πόσον ἰσχυρὸν εἶναι ἀπὸ τὸν μικρὸν κάλυκα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐγενε καὶ πόσον διαφέρει ἀπ' αὐτόν. Πλήθος φύλλων ἀναπτύσσονται ἐντὸς αὐτοῦ. Ἐνίοτε ἡ διαφορὰ εἶναι πολὺ μεγαλύτερα ἐκείνης τῆς ὁποῖαν βλέπετε ἐνταῦθα. Εἶδη τινὰ ῥόδων εἶναι πολὺ μεγαλύτερα καὶ ὅμως οἱ κάλυκες κατ' ἀρχὰς εἶναι μικροτάτοι.

Ἦρωξε, λέγομεν κοινῶς, αὐτὸ τὸ ῥόδον. Ἐμεγάλωσε λέγομεν, χωρὶς νὰ συλλογίζωμεθα, τί τὸ ἔκαμε νὰ μεγαλώσῃ. Ἐμεγάλωσεν ἀπὸ κατι τι. Κάτι τι εἰσῆλθεν εἰς τὸν κάλυκα διὰ νὰ τὸ κάμῃ ῥόδον. Τί ἄρα; γε εἰσῆλθεν εἰς τὸν κάλυκα; Πῶς εἰσῆλθεν ἐκεῖ; Θὰ σᾶς εἰπῶ.

Τὸ ῥόδον ἠῆξεν διὰ τοῦ ὕδατος τοῦ λεγεμένου χυμοῦ. Αὐτὸς ὁ χυμὸς διακινεῖται ἐντὸς τοῦ κάλυκος ἐνὸς αὐξάνει καθ' ἑκάστην, καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον μεταβάλλεται εἰς ῥόδον. Δὲν ἠξεύρομεν ὅμως πὸς αὐτὸς ὁ χυμὸς δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐν τοιοῦτον ὠραῖον κόκκινον ἄρθον. Οὐτε οἱ σοφώτατοι τῶν ἀνθρώπων δύναται νὰ μᾶς εἰπῶσι τὸ τοιοῦτον. Ἀλλ' ὁ θεὸς, ὅστις ἐδημιούργησε τὰ ἄρθα, καθὼς καὶ πᾶν ἄλλο πράγμα, αὐτὸς μάγος καταλαμβάνει τοῦτο.

Ἀλλὰ θὰ μὲ ἐρωτήσητε, πὸς ὁ χυμὸς ἐμβαίνει εἰς τὸν κάλυκα; Ἰδέτε αὐτὸ τὸ λεπτὸν στέλεχος τὸ ὁποῖον κρατεῖ τὸ ῥόδον. Ὑπάρχουσι μικροὶ τινες σωλήνες εἰς τὸ στέλεχος τοῦτο, καὶ δι' αὐτῶν τῶν σωλήνων εἰσέρχεται ὁ χυμὸς. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ κάλυξ μεταβάλλεται εἰς ἄρθον, ὁ χυμὸς εἰσέρχεται διὰ τῶν σωλήνων τούτων εἰς τὸ στέλεχος, ἀπαράλλακτως ὅπως τὸ ὕδωρ εἰσέρχεται διὰ τῶν σωλήνων εἰς τὰς οἰκίας μας. Οἱ δὲ σωλήνες οὗτοι τοῦ στελέχους εἶναι μικροτάτοι, καὶ ὄχι ὀλίγοι. Τόσον δὲ μικροὶ εἶναι, ὥστε δὲν δύνασθε νὰ τοὺς ἰδῆτε, εἶναι ὅμως ἀρκετὰ εὐρύχωροι, ὥστε διὰ μέσου αὐτῶν νὰ διέρχεται ὁ χυμὸς.

Ἐὰν ὁ χυμὸς ἠθέλει σταματήσει νὰ διέρχεται δι' αὐτῶν τῶν σωλήνων καὶ νὰ φθῇ εἰς τὸν κάλυκα, δὲν ἠθέλε γίνεαι ῥόδον. Ἐὰν κόψητε ἕνα κάλυκα, θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ σταματήσῃ ἡ αὐξήσις του, καὶ ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ ῥόδον. Καὶ τοῦτο συμβαίνει διότι χυμὸς πλέον δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτόν διὰ τῶν σωλήνων τοῦ στελέχους. Ἀπαράλλακτα ὅπως δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς οἰκίαν τινὰ ὕδωρ, ἐὰν οἱ σωλήνες καταστραφῶσιν ἐξώθεν.

Ὁ χυμὸς διὰ τοῦ ὁποῖου ἐγενε τὸ ῥόδον, θὰ νομίζετε ἴσως, ὅτι εἶναι ὁμοῖος μετ' ὃ ῥόδον κατὰ τὸ χρῶμα.

Ἀλλὰ δὲν ἔχει οὕτω. Δὲν εἶναι κόκκινος, ὡς εἶναι εὐκόλον νὰ τὸ ἐννοήσητε κόπτοντες τὸ στέλεχος. Δὲν ἔχει γέυσιν παντάπασιν ὅπως τὰ φύλλα τοῦ ἄρθου. Δὲν εἶναι τόσον θαυμαστόν, ὅτι ὁ μικρὸς πράσινος κάλυξ αὐξάνει ἐκ τοῦ ἐντὸς τοῦ στελέχους χυμοῦ. Ἀλλὰ φαίνεται παραδοξότατον, ὅτι τὰ λαμπρὰ κόκκινα φύλλα τοῦ ῥόδου γίνονται ἐξ αὐτοῦ τοῦ χυμοῦ. Ὑποθέσατε ὅτι ἠθέλομεν νὰ κόψωμεν στέλεχος τινὰ διὰ νὰ λάβωμεν τὸν χυμὸν των. Νομίζετε, ὅτι θὰ ἠδυνάμεθα νὰ κάμωμεν ἐν ἄρθον ἐξ αὐτοῦ τοῦ χυμοῦ; Ὁχι, βέβαια. Τοῦτο δύναται νὰ γίνῃ μόνον εἰς τὸν κάλυκα δηλ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ ῥόδου. Ὁ χυμὸς πρέπει νὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖ διὰ νὰ γείνη τὸ ῥόδον.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

* * * Χωρικός τις ἦλθεν εἰς Παρισίους πρῶτην φορὰν Ἡ θεὰ τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως ἐπροξένησεν εἰς τὸν χωρικὸν κατ' ἀρχὰς θαυμασμόν. Οὐδεμίαν τῶν ἐπιγραφῶν διέφευγε τὴν προσοχὴν του· ἐθεώρει ἀπλήστως τὰς διαφορὰς σκηνας, αἵτινες παρουσιάζοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ ἡ περιέργειά του ἔκαμεν αὐτόν ὥστε νὰ ἐπιθυμῇ νὰ γνωρίσῃ ὅλα τὰ ἐμπορεύματα, τὰ πωλούμενα ἐν ἐκάστῳ καταστήματι. Οὕτω δὲ περιερχόμενος καὶ ἐξετάζων εἶδεν ἄνθρωπον ὀλομόναχον ἐν τινι γραφείῳ ἀργυρομοιβῶν.

— Κύριε, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ χωρικός βλακωδέστατα, εἶπατέ μοι, σᾶς παρακαλῶ, τί πωλεῖτε;

— Ὁ ἀργυρομοιβὸς νομίζων ὅτι δύναται νὰ διασκεδάσῃ ἐμπαίζων τὸν χωρικὸν, πῶλῶ εἶπεν κεφαλὰς ὄντων.

— Ἀληθῶς, ἀπήντησεν αἰφνιδίως ὁ χωρικός, θὰ κερδήσητε πολλὰ, διότι μίαν μόνον κεφαλὴν ἔχετε ἐν τῷ γραφείῳ σας. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ χωρικός ἀπεχώρησεν ἡσύχως, ἀφήσας τὸν Παρισινὸν ὄλως ἐκπληκτον ἐκ τοιαύτης εὐφυοῦς ἀπαντήσεως.

* * * Ἐπαίτης ἰσπανὸς ἐζήτει ἐλεημοσύνην παρὰ τινος διαβάτου.

— Δὲν ἐντρέπεσαι, λέγει αὐτῷ ὁ διαβάτης, νὰ μετέρχεσαι τὸ ἐπονείδιστον αὐτὸ ἐπάγγελμα;

— Ζητῶ παρ' ὑμῶν ἐλεημοσύνην καὶ οὐχὶ συμβουλὰς ἀπήντησεν ὁ ἐπαίτης.

Ἐκ τῆς πρὸς ἑαυτὸν ἀγάπης ὁ ἐπαίτης ἐζήτει ἐλεημοσύνην, ἀλλὰ καὶ ἐκ φιλαυτίας δὲν ἠθελε ν' ἀνεχθῇ συμβουλὰς.

* * * Δύο μεμνηστευμένοι πορεύονται εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἵνα στεφανωθῶσιν.

— Διὰ τί τρέμετε, ἐρωτᾷ ὁ μνηστήρ;

— Διὰ τί δὲν τρέμετε, ἐρωτᾷ ἡ μνηστήρ;

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Καθάρσις ὑαλίνων ἀγγείων. Πρὸς καθαρισμόν ὑαλίνων ἀγγείων, μεταχειρίσθητε τὸν ἐξῆς ἀπλοῦστατον καὶ ἀνεξόδον τρόπον.

Λάβε στουπόχαρτον, κήψον αὐτὸ εἰς μικρὰ τεμάχια καὶ εἰσαγάγε εἰς τὸ ὑδατὸν ἀγγεῖον ποσότητά τινα μετὰ ὀλίγου ὑδατός. Τάββατέ αὐτὸ, ἕως οὗ ἡ ὑαλος γείνη διαφανής. Πλύνε ὑστέρον τὸ ἀγγεῖον μετὰ ὑδατός. Διὰ τὴν διατήρησιν ἢ ἡ ὑαλος ὄλην αὐτῆς τὴν διαφάνειάν, ῥίψον εἰς τὸ ἀγγεῖον ὀλίγον βαμβάκιον ἐξεσμένον, (τοσαύτισμένον) τὸ ὁποῖόν ἔχει τὴν ιδιότητα ν' ἀποροφᾷ τοὺς ἀτμούς τοῦ ὑδατός.

Καθάρσις βελουδίνου ὁράματος.

Φόρεμα βελουδίνου βράχεν ἔχει τὴν τρίχα πρὸς τὰ ἔσω γυρισμένην, δύναται δὲ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ ὄψιν, ἐάν βρέξῃς αὐτὸ ἐκ τῆς ὀπισθίας ἐπιφανείας (ἀπὸ τὴν ἀνάποδι) καὶ ἀφοῦ τὸ βρέξῃς θερμαίνεις αὐτὸ ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπιφανείας. Τὸ ὑδωρ ἐξατμίζεται καὶ διαπερᾷ διὰ τῶν πόρων τῆς μεσότητος, τοὺς ὁποῖους διαλύον ἐπαναφέρει εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν.

ΑΜΙΛΛΑ

Ἐς ἀνοσθόλιστο κλαδάκι
Κάθητο ἓνα πουλάκι
Κ' ἔψαλλε μελωδικά
Τῆς ἀνοίξεως τὰ τόσα
Κάλλη ἔτ' ἔτιχ' ἡ γλῶσσα
Ἐγάνε τὰ μαγευτικά.

Πλὴν ὡς ἔπαυσε, καὶ ἄλλη
Τὰ ὠτία του προσβάλλει
Κελαδημάτος φωνή.
Τὰ ὠτιά αἰσμάτα του
Ἐψαλλε μετὰ τὰ σιωπά του
Κι' ἄλλος μελωδὸς ἔκει.

Ἡ φωνὴ τὸ ἤλεκτριζει
Συγκινεῖται, πτερυγίζει
Πρὸς αὐτὴν γογγὺν πετᾷ.
Κάθηται ἔς ἄλλο κλαδάκι,
Κι' ἀρχινᾷ τὸ τραγουδάκι.
Μ' ὄλα που τὰ δυνατά.

Ὡς τὸ ἤκουσε τὸ ἄλλο
Τρέχει μετὰ πτέρυγων ἄλλον,
Ἐρχεται κοντὰ πολὺ.
Καὶ τὸ βλέπει, καὶ τ' ἀκούει,
Καὶ τὰς πτέρυγας του κρούει
Εἰς τὰ φύλλα μετὰ ὀμίαν.

Τότε ἀρχινᾷ μεγάλῃ
Μεταξὺ τῶν δύο πάλῃ,
Ἄλλὰ ὄχι μετὰ σιμπιαῖς.
Ἦτο πάλῃ δι' αἰσμάτων,
Ἄμιλλα κελαδημάτων,
Ἦτο μάχη μετὰ φωναῖς.

Τὸ ἐν παύει τ' ἄλλ' ἀρχίζει
Κελαδεῖ γλυκά, συρίζει
Ὅσον δύναται πολὺ.
Νικητῆς τοῦ ἄλλου τέλος
Ἐ τὸ κελαδημά, ἔς τὸ μέλος
Προσπαθεῖ ν' ἀναδείχθῃ.

Μετὰ κρατερὸν ἀγῶνα
Τελευταῖον παύει τὸν κάκον
Πλὴν τὸ ἄλλο δὲν λαλεῖ
Τὰ πτερυγία τ' ἀφίνει
Καὶ τὴν κεφαλὴν του κλίνει,
Πίπτει κάτω, ξεψυχεῖ!

Διὰ τὴν φωνὴν μεγάλος
Ἐστρεφθή και τὸ κάλλος
Καὶ τὸν κόσμον καὶ τὸ φῶς.
Κ' ἔπαυσε νεκρὸς ὡς κτήνος.
Ὁ κενόδοξος ἐκεῖνος
Τῶν δίδασκων μας μελωδός.

Πλὴν τί μαθήμα ἔρατον
Διὰ γέροντα καὶ νέον
Καὶ μέγαν καὶ μικρόν!
Καὶ πατέρας καὶ μητέρας
Καὶ υἱούς καὶ θυγατέρας
Δὲν διδάσκει τὸ πτηνόν;

Ὁ καθὲς λοιπὸν πρὶν πάθῃ,
Τὴν ἀλήθειαν ἄς μάθῃ
Ἦν ἐκέρυξ' ὁ Χριστὸς,
Ὅστις ἐὰς ὑπὸν ὑψώνει
Τοῦτον τέλος ταπεινώνει
Νόμος θεῖος γενικὸς.

ΜΕΛΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

* * * Ὁ προϋπολογισμὸς τῆς Γαλλίας ἐπιβαρύνεται ἐτησίως διὰ δαπάνης 632,000,000 φρ. πρὸς πληρωμὴν τόκων τοῦ δημοσίου χρέους.

* * * Συνομολογήθη ἄρτιως συνθήκη μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Τουρκίας πρὸς περιστολὴν τῆς σωματεμπορίας ἐν Ἀφρικῇ.

* * * Αἱ συνεισφοραὶ ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἐκ στερησίσεως τροφῆς ἐν Ἰρλανδίᾳ καθ' ἑκάστην αὐξάνουσιν εἰς Ἀμερικὴν. Ὁ Κήρυξ τῆς Ν. Υόρκης προσέφερε ἰδίαν συνδρομὴν 100,000 δολλάρια.

* * * Ὁ μεγαλοπράγμων Λεσέφ εὐρίσκειται νῦν ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Πανάμας, ὃν προστίθεται νὰ διανοίξῃ. Οἱ Ἀμερικανοὶ μηχανικοὶ, οἵτινες καταρχὰς ἦσαν τοσοῦτον ἐναντίοι εἰς τὸ σχέδιον, ἀποφαινόμενοι τοῦτο ἀκατόρθωτον, πάντες μετέβαλον γνώμην ὑποστηρίζοντες νῦν τὸ ἐπικτὸν οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ λίαν κοινωφελές τοῦ σχεδίου. Ὁ Λεσέφ μάστιχα δι' ἀναφοράς του πρὸς τὴν κυβέρνησιν τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ἐξήτησε τὸν διορισμὸν παρ' αὐτῆς ἐπιτροπείας μηχανικῶν οἵτινες μεταβάντες ἐπὶ τόπου νὰ συζητήσωσι μετ' αὐτοῦ τὸ σχέδιον. Μετὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ σχεδίου θὰ γείνη ὁ προϋπολογισμὸς τῆς δαπάνης καὶ ἡ ἐκδοσις τῶν πρὸς κάλυψιν αὐτῆς ἀναγκαίων ὁμολογιῶν.

Λύαις τοῦ ἐν τῷ 3 ἄριθ. Γρίφου.

η—εικων—ο—μοῖα—ψ—χ—τ—ον—εικων—στι
ἡ οἰκονομία ψυχῆ τῶν οἰκων ἐστὶ.

Ἐλυσαν δὲ αὐτὸν, αἱ κκ. Μαρτιῶ Σ. Τσιρίκου, Πηνελόπη Τ. Λαζαρέτου Ἐπίσης καὶ οἱ κκ. Γ. Ν. Βούλγαρος, Γεωργίου Δ. Ζώταλης, Νικόλαος Δ. Χατζησαφάντος. (Ἀθηνῶν). Ἀλέξανδ. Φιλιππίδης, Ἀλέξανδρος Δ. Θέμελις (Σμύρνης). Γεώργ. Ε. Μαυρογορδάτος (Σύρου), Πέτρος Ἀλεξιάδης. (Κωνσταντινούπολις). Παν. Ζαγκλῆς, (Ἀλεξάνδουστα). R. Birnbach, (Βερολίνου).

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΘΙΟΥ, μῖμος ἐμμετρος εἰς μέρη τρία ὑπὸ Γ. Κ. Ὑπερίδου. Ἐν Ἀθῆναις ἐκ τοῦ Τοπογραφίου τῆς «Ἀθηναϊδος», 1880. Πωλεῖται ἐν τῷ Τοπογραφίῳ τῆς «Ἀθηναϊδος» ἀντὶ φρ. ἐνός.